

ส่วนที่ 5

ข้อจำกัดและแนวปฏิบัติที่มีผล

ต่อการลงทุน

ส่วนที่ 5

ข้อจำกัดและแนวปฏิบัติที่มีผลต่อการลงทุน

5.1 ข้อจำกัดทั่วไป

แม้ว่าจังหวัดสงขลาจะถือได้ว่าเป็นจังหวัดที่มีศักยภาพด้านต่างๆ อยู่ในระดับค่อนข้างดี เมื่อเทียบกับจังหวัดใกล้เคียงหรือเมื่อเทียบกับจังหวัดอื่นๆ ในภูมิภาคแต่จังหวัดสงขลา ก็ยังมีข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคในการพัฒนาและจำเป็นต้องเร่งปรับปรุงแก้ไขเพื่อเป็นจุดดึงดูดการลงทุนจากนักลงทุนทั้งในและต่างประเทศ โดยข้อจำกัดของจังหวัดสงขลาในด้านต่างๆ ได้แก่

5.1.1 ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

โครงสร้างพื้นฐานจังหวัดสงขลา ยังมีมาตรฐานค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับมาตรฐานสากลจำเป็นต้องมีการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ เพื่อเป็นปัจจัยดึงดูดนักลงทุน โดยสิ่งที่จะต้องปรับปรุงในด้านโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ ทำเรื่อน้ำลึกลับสงขลามีข้อจำกัดในเรื่องร่องน้ำและการขยาย การจัดระบบไฟฟ้าที่เพียงพอและทั่วถึง โดยมีอัตราการดับของกระแสไฟฟ้าน้อยที่สุด โดยเฉพาะในเขตอุตสาหกรรม รวมทั้งจัดสร้างถนนที่ได้มาตรฐานเอื้อต่อการกระจายสินค้า

5.1.2 ด้านทรัพยากรมนุษย์

ข้อจำกัดด้านทรัพยากรมนุษย์ของจังหวัดสงขลา คือ การมีส่วนร่วมของประชาชนและเอกชนในกระบวนการพัฒนายังมีน้อย รวมทั้งการจัดระบบการศึกษาไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและบุคลากรทางการศึกษาบางส่วนยังคือคุณภาพและขาดโอกาสในการเรียนรู้ นอกจากนี้การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของหน่วยงานต่าง ๆ ยังไม่มีการบูรณาการให้เป็นเอกภาพ (ต่างคนต่างทำ)

5.1.3 ด้านเศรษฐกิจ

ในด้านเศรษฐกิจจังหวัดสงขลาได้รับผลกระทบจากปัญหาการค้าระหว่างประเทศ ในด้านการส่งสินค้าผ่านแดนซึ่งผลผลิตทางเกษตรและอุตสาหกรรมบางประเภท ต้องพึ่งพาดตลาดต่างประเทศ เนื่องจากระเบียบกฎหมายและระบบการเงินไม่เอื้อต่อการค้า การลงทุน และการประกอบอาชีพบางสาขา รวมทั้งการขาดแรงงานไร้ฝีมือในพื้นที่และ นักลงทุนท้องถิ่นยังขาดประสบการณ์การลงทุนในธุรกิจขนาดใหญ่โดยเฉพาะธุรกิจร่วมทุน กับต่างประเทศ เพราะขาดความรู้ความเชี่ยวชาญในด้านเทคโนโลยีและการบริหารจัดการ

5.1.4 ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ประชาชนยังมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรค่อนข้างน้อยทำให้ขาด ประสิทธิภาพบริหารจัดการทรัพยากร รวมทั้งปัญหาความขัดแย้งในการจัดการทรัพยากร ท้องถิ่นระหว่างรัฐกับชุมชนอันเนื่องมาจากระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องยังมีความขัดแย้ง และไม่ชัดเจน

5.1.5 ด้านการท่องเที่ยว

ด้านการท่องเที่ยวมีข้อจำกัดที่สำคัญ คือ การขาดความเอาใจใส่อย่างจริงจังจาก หน่วยงานที่รับผิดชอบรวมทั้งองค์กรส่งเสริมการท่องเที่ยวขาดความร่วมมืออย่างเป็นทางการ นอกจากนี้ประชาชนยังขาดจิตสำนึกของในการดูแลแหล่งท่องเที่ยวและ การเอารัดเอาเปรียบของผู้ขายสินค้าและบริการซึ่งมักจำหน่ายสินค้าเกินราคาหรือขายสินค้า ปลอมแก่นักท่องเที่ยว

5.1.6 ด้านการบริหารจัดการ

ผู้บริหารส่วนหนึ่งยังขาดความรู้ด้านการบริหารจัดการและขาดการเชื่อมโยงใน การบริหารงานของหน่วยงานแต่ละระดับ ทำให้การดำเนินการต่าง ๆ ล่าช้า เป็นเหตุให้ ประชาชนที่มารับบริการไม่พึงพอใจ รวมทั้งข้าราชการบางส่วนขาดจิตสำนึกที่ดีในการให้ บริการประชาชน นอกจากนี้ข้อจำกัดในด้านกฎหมายทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการ บริหารจัดการน้อย

5.2 ข้อจำกัดรายสาขา

5.2.1 ภาคเกษตร

• ข้อจำกัด/ปัญหาทั่วไป

ปัญหาที่สำคัญของภาคเกษตรกรรมก็คือ ความไม่มีเสถียรภาพด้านราคาของผลผลิตทางการเกษตร โดยเฉพาะข้าว ยางพาราและปาล์มน้ำมัน ซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจหลักที่สำคัญของจังหวัด ปัญหาราคาสินค้าเกษตรต่างๆที่ตกต่ำซึ่งสวนทางกับราคาปัจจัยการผลิตที่สูงขึ้นทำให้เกษตรกรได้รับความเดือดร้อนอย่างมาก โดยสาเหตุหลักๆ มาจากการชะลอตัวของเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่น นอกจากนี้ราคาน้ำมันเชื้อเพลิงที่ปรับตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องส่งผลให้ต้นทุนการผลิตปรับตัวสูงขึ้นไปด้วย สำหรับสินค้าเกษตรที่ส่งออกไปขายในตลาดต่างประเทศนั้นก็ประสบปัญหาต่างๆเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นมาตรการกีดกันทางการค้าจากประเทศคู่ค้า ความผันผวนของค่าเงินบาท ฯลฯ

มาตรการแก้ปัญหาราคาสินค้าเกษตรตกต่ำด้วยมาตรการแทรกแซงราคาสินค้าเกษตรไม่ให้ ตกต่ำจนเกินไป เช่น มาตรการแทรกแซงราคาของรัฐบาล การรับจำนำข้าวเปลือก เป็นต้น แต่ในขณะที่เดียวกันรัฐบาลก็ควรหาตลาดส่งออกแห่งใหม่สำหรับสินค้าเกษตรเพิ่มเติมอีกทางหนึ่งด้วย และควรจะมีการฝึกอบรมเกษตรกรให้รู้จักนำสินค้าเกษตรมาแปรรูปเพื่อให้สามารถเก็บรักษาผลผลิตไว้ได้นานขึ้นและยังเป็นการเพิ่มมูลค่าผลผลิตอีกทางหนึ่งด้วย

• ปัญหาการลักลอบนำเข้าน้ำมันปาล์มจากต่างประเทศ

ปัญหาสำคัญปัญหาหนึ่งที่มีผลกระทบต่อให้ราคาปาล์มน้ำมันของจังหวัดสงขลา คือ ปัญหาการลักลอบนำเข้าน้ำมันปาล์มจากประเทศมาเลเซียเข้ามาในไทยโดยผ่านทางด่านจังหวัดชายแดนภาคใต้ เช่น จังหวัดสงขลา จังหวัดยะลา จังหวัดสตูล และจังหวัดนราธิวาส สาเหตุที่มีการลักลอบนำเข้าน้ำมันปาล์มจากประเทศมาเลเซียนั้นก็เพราะความแตกต่างทางด้านราคาของน้ำมันปาล์มที่ลักลอบนำเข้ามาถับน้ำมันปาล์มภายในประเทศ ซึ่งราคาน้ำมันปาล์มที่ลักลอบนำเข้ามาวางจำหน่ายในตลาดสงขลาและภาคใต้มีราคาประมาณกิโลกรัมละ 22 บาท นอกจากนี้ผู้บริโภคบางกลุ่มยังมีความเชื่อว่าน้ำมันปาล์มที่ ลักลอบนำเข้ามาจากประเทศมาเลเซียมีคุณภาพดีกว่าน้ำมันปาล์มที่ผลิตได้ในประเทศ จากสถิติของด่านศุลกากรภาคที่ 4 พบว่าในปี 2543 มีการจับกุมน้ำมันปาล์มนำเข้าได้จำนวน 193,395 กิโลกรัม คิดเป็นมูลค่า 5,655,726 บาท

- **ปัญหาความขัดแย้งระหว่างผู้ประกอบการอาชีพประมงพื้นบ้าน**

ประชาชนที่อาศัยอยู่ริมฝั่งทะเลอ่าวไทยของจังหวัดสงขลาเริ่มจากอำเภอระโนด อำเภอ สทิงพระ อำเภอเมืองสงขลา อำเภोजะนะ และอำเภอเทพา ประกอบอาชีพประมงพื้นบ้าน โดยใช้เรือขนาดเล็ก ต่อมาได้มีเรือประมงจากจังหวัดภาคกลาง โดยเฉพาะจังหวัดระยองได้เข้ามาจับปลากะตักในพื้นที่จังหวัดสงขลา โดยได้ร่วมมือกับชาวประมงพื้นบ้านบางราย ดัดแปลงเรือประมงพื้นบ้านโดยใช้เครื่องปั่นไฟล่อจับปลากะตักในเวลากลางคืนแล้วนำปลากะตักที่ได้ให้ราษฎรในพื้นที่ดังกล่าวต้มและขาย จากผลของการจับปลากะตักโดยใช้เครื่องปั่นไฟนั้น นอกจากได้ปลากะตักจำนวนมากแล้วยังทำให้ลูกปลาเศรษฐกิจติดอวนไปด้วย เป็นเหตุให้ชาวประมงพื้นบ้านจับปลาได้น้อยลง จึงได้ชุมนุมประท้วงการทำประมงปลากะตัก และเมื่อมีการประกาศห้ามจับปลากะตักในทะเลหรืออ่าวในพื้นที่จังหวัดสงขลา กลุ่มผู้ประกอบการเรือประมงปลากะตักและกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพต่อเนื่องไม่พอใจจึงชุมนุมประท้วงให้ผ่อนปรนการจับปลากะตักต่อไป

- **ปัญหาหนี้สินของเกษตรกรผู้เลี้ยงกุ้งกุลาดำอำเภอระโนด**

เกษตรกรจำนวน 800 ราย ที่เข้าร่วมโครงการเลี้ยงกุ้งกุลาดำกับบริษัทแควสตาร์ จำกัด ซึ่งได้รับการสนับสนุนสินเชื่อจากธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) สาขาระโนด เพื่อเป็นทุนในการขุดบ่อเลี้ยงและสร้างระบบสาธารณูปโภค พร้อมทั้งเงินกู้เกินบัญชีสำหรับค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงกุ้ง ตลอดจนจัดหาอาหารและวัสดุต่างๆ ในการเลี้ยงกุ้งและเป็นตลาดรับซื้อผลผลิตจากเกษตรกร ปรากฏว่าผู้ร่วมโครงการส่วนใหญ่ประสบปัญหาขาดทุนไม่สามารถชำระเงินกู้ให้แก่ธนาคาร และหนี้สินได้เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เกษตรกรผู้เป็นลูกหนี้ไม่ยอมเจรจาเรื่องหนี้สินกับธนาคารทำให้ธนาคารฯ ต้องฟ้องร้องคดีต่อศาลเกษตรกรได้รับความเดือดร้อน ได้มีการชุมนุมเรียกร้องให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือแก้ไขปัญหาหนี้สิน

- **ปัญหาการประกอบอาชีพท่องเที่ยวในบริเวณร่อนน้ำทะเลสาบสงขลา**

ประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณริมทะเลสาบสงขลาโดยเฉพาะในพื้นที่ตำบลปากอระดัม หัวเขา อำเภอสิงหนคร ประกอบอาชีพท่องเที่ยวในบริเวณร่อนน้ำทะเลสาบสงขลาในพื้นที่อำเภอเมืองสงขลาและอำเภอสิงหนคร ทำให้เกิดขบวนการจราจรทางน้ำและทำลายพันธุ์สัตว์น้ำที่อาศัยอยู่ในทะเลสาบสงขลา ทางราชการได้ดำเนินการเพื่อรื้อถอนโพรงทางแต่ถูกต่อต้านจากราษฎรที่ประกอบอาชีพดังกล่าว มีการปิดถนนสาย 408 บริเวณสะพานติณสูลานนท์ เชื่อมต่อระหว่างอำเภอสิงหนครกับอำเภอเมืองสงขลา ทกให้ประชาชนทั่วไปได้รับความเดือดร้อน

5.2.2 ภาคอุตสาหกรรม

• ข้อจำกัด / ปัญหาทั่วไป

ในระหว่างปี 2543 - 2544 ภาวะการจ้างงานของจังหวัดสงขลาตามโรงงานอุตสาหกรรมขยายตัวเพิ่มขึ้นตามทิศทางการขยายตัวของการลงทุน ตามโครงการที่ได้รับ การส่งเสริมการลงทุน (BOI) ทั้งนี้ กลุ่มธุรกิจที่มีการจ้างงานเพิ่มขึ้นมากประกอบด้วย อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง อุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารา อุตสาหกรรมแปรรูป สัตว์น้ำ และอุตสาหกรรมผลิตน้ำมันปาล์ม แต่ปัญหาทางด้านอุตสาหกรรมของจังหวัดก็ ยังคงต้องได้รับการบำบัดอย่างต่อเนื่อง โดยข้อจำกัด / ปัญหาที่สำคัญของจังหวัดสงขลา ได้แก่

1. ปัญหาน้ำเสียจากโรงงานอุตสาหกรรม
2. ปัญหาการถ้ำอากาศของเสียจากโรงงานอุตสาหกรรมยางพาราโดยไม่มีบ่อน้ำทิ้งที่ ได้มาตรฐาน
3. ปัญหาสิ่งแวดล้อมมลภาวะเป็นพิษเนื่องจากเชื้อเพลิงเผาไหม้จากโรงงาน อุตสาหกรรม
4. ปัญหาน้ำเสียจากโรงงานอุตสาหกรรมซึ่งอาจเป็นผลกระทบต่อสัตว์น้ำทะเล ที่ยัง ผลทำให้มีการจับสัตว์น้ำได้ไม่มากเท่าที่ควร
5. ปัญหาการตั้งโรงงานในที่ชุมชน ซึ่งมีผลต่อประชาชนโดยรอบ
6. ปัญหาการจำกัดกากของเสียที่ไม่ถูกวิธี ซึ่งทำให้กระทบต่อสภาวะแวดล้อมที่ ต่อเนื่องกัน
7. พื้นที่การตั้งโรงงานอุตสาหกรรมต้องใช้พื้นที่มากและจะต้องห่างไกลจากชุมชน พอสมควรนั้นก็หมายถึงการทำลายพื้นที่ที่เป็นป่าไม้ หรืออาจเป็นการถมชายฝั่ง ทะเลเพื่อการสร้างโรงงานผลิตอาหารทะเลดังนั้นจึงจะต้องมีการกำหนดเขต อุตสาหกรรมอย่างจริงจังเพื่อป้องกันปัญหาทางด้านอุตสาหกรรมเหล่านี้ เนื่องจากโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดสงขลาส่วนใหญ่เป็น โรงงานประเภท แปรรูปสัตว์น้ำและโรงงานแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางพารา ซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่อำเภอ หาดใหญ่ และอำเภอเมืองสงขลา และเพื่อรองรับการขยายตัวด้านอุตสาหกรรม และการพัฒนาตามโครงการพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่าย (IMT-GT) ดังนั้นการ นิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย จึงได้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคใต้ที่ตำบล ฉลุง อำเภอหาดใหญ่ ในขณะนี้ได้เปิดดำเนินการเรียบร้อยแล้วเพื่อเป็นศูนย์กลาง อุตสาหกรรมภาคใต้ เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่มองว่าโรงงานอุตสาหกรรม มีผลกระทบต่อชุมชนฉะนั้นการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมก็เพื่อกำหนดเขต

อุตสาหกรรมให้เป็นสัดส่วนและไม่ทำลายชุมชนและทั้งจะได้ควบคุมปัญหา
สิ่งแวดล้อม

8. ปัญหาทางด้านการคมนาคมขนส่ง เช่น ที่เกิดขึ้นจากการขนส่งบริเวณท่าเรือ
น้ำลึกที่บางครั้งเกิดความล่าช้า ทำให้ไม่สามารถส่งออกสินค้าได้ทันเวลาและ
ปัญหาทางด้านสภาพอากาศที่ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการขนส่งทางเรือและการ
จับสัตว์น้ำไม่ถูกฤดูกาล ซึ่งล้วนมีผลกระทบต่อมาตรฐานสินค้า และคุณภาพของ
สินค้าตามเงื่อนไข WTO

● **ข้อจำกัดของอุตสาหกรรมอาหารทะเล**

1. มีประเด็นข้อกีดกันทางการค้า โดยอ้างว่าสินค้าอาหารทะเลกระป๋องไม่ได้
มาตรฐานและคุณภาพ
2. การมีแหล่งผลิตใหม่เข้ามาแข่งขันในตลาด เช่น การขยายกำลังการผลิตของกลุ่ม
แข่งขันหรือมีการสร้างโรงงานใหม่ ดังนั้น แม้ว่าราคาสินค้าลดต่ำลงยังทำให้
ปริมาณ ธุรกรรมลดลงด้วย ทั้ง ๆ ที่อาหารกระป๋องเป็นสินค้าที่จำเป็น เป็นสินค้า
บริโภคซึ่งใช้แล้วหมดไป และตลาดยังมีความต้องการอย่างต่อเนื่อง

● **ข้อจำกัดของยางพารา**

1. ราคายางพารามีการขึ้นลงตามฤดูทำให้การผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมมีการ
เปลี่ยนแปลง
2. การปลูกยางพาราในจังหวัดสงขลามีปริมาณลดลงเนื่องจากมีการก่อสร้างอาคาร
เข้ามาแทนที่ จึงทำให้มีการผลิตน้ำยางพาราบางครั้งไม่เพียงพอ

5.2.3 ภาคการค้าและการบริการ

● **ข้อจำกัด / ปัญหาทั่วไป**

จังหวัดสงขลามีอาณาเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซียในเขตท้องที่ 3 อำเภอ ได้แก่
อำเภอบางขัน อำเภอนาทวี และอำเภอสะเดา จากการที่มีอาณาเขตติดต่อกันเช่นนี้ทำให้
เกิดการค้าตามแนวชายแดนซึ่งการค้าชายแดนเป็นการดำเนินการค้าโดยไม่ผ่านระบบ
ธนาคารเนื่องจากมูลค่าการซื้อขายไม่สูงนักและคุ้นเคยกัน แต่ในบางครั้งก็มีปัญหาเกิดขึ้น
ได้ เช่น

1. ประเทศมาเลเซียมีนโยบายกีดกันสินค้าบางชนิด เช่น ข้าวสารไม่อนุญาตให้มีการค้าข้าวสารตามแนวชายแดนไทย-มาเลเซีย จึงทำให้การค้าข้าวสารตามแนวชายแดนเป็นไปในรูปของการลักลอบก่อให้เกิดปัญหาความไม่สะดวกและเสี่ยงแก่ผู้ส่งออกที่เป็นคนไทย
2. ปัญหาการขนส่งสินค้าโดยรถบรรทุกจากไทย มักจะขนถ่ายสินค้าขึ้นรถมาเลเซีย ณ บริเวณชายแดน เพื่อแก้ปัญหาการตรวจค้นจากเจ้าหน้าที่มาเลเซียตามมาตรการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด การค้าอาวุธ และการลักลอบนำเข้าสินค้า ซึ่งทำให้เกิดความล่าช้าไม่สะดวกในการขนส่งและสินค้าที่เน่าเสียง่ายและได้รับความเสียหาย
3. สินค้าที่วางจำหน่ายในประเทศมาเลเซียด้านที่ติดต่อกับประเทศไทยมีสินค้าหลายชนิดที่ราคาเป็นสิ่งที่สูงใจ เนื่องจากราคาต่ำกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับประเภทหรือชนิดสินค้าที่ทดแทนกันได้ เช่น น้ำมันปาล์ม ประกอบกับความนิยมและความเคยชินของผู้บริโภคชาวไทยตามแนวชายแดน
4. เนื่องจากประเทศมาเลเซียได้ตั้งร้านค้าปลอดภาษีที่บริเวณชายแดนซึ่งอยู่ห่างจากชายแดนไทยประมาณ 200-500 เมตร (จากชายแดนไทยด้านอำเภอเบตง จ.ยะลา อ.สะเตาะ จ.สงขลา อ.สุไหงโกลอกและอำเภอตากใบ จ.นราธิวาส) ทำให้ประชาชนไปซื้อสินค้าจากร้านดังกล่าวจึงทำให้เกิดการเสียเปรียบทางการค้า
5. การขึ้นค่าธรรมเนียมนำเข้าสำหรับค่าบริการตรวจสอบการนำเข้าสินค้าสัตว์น้ำทุกชนิด (ยกเว้น เต่า ไข่เต่า) สูงขึ้น 5 เท่าจากอัตราที่เก็บอยู่เดิม โดยอ้างว่าเพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมประมงภายในประเทศ การขึ้นค่าธรรมเนียดังกล่าวเป็นการเพิ่มต้นทุนสินค้าสัตว์น้ำของไทยที่ส่งไปมาเลเซีย
6. ปัญหาการนำเข้าไม้แปรรูป ทางกรมมาเลเซียเรียกเก็บภาษีขาออกในอัตราสูงทางไทยจึงไม่น่าจะเรียกเก็บอีก เพราะจะทำให้ต้นทุนต่อหน่วยมีมูลค่าสูงขึ้น
7. เนื่องจากท่าเรือดามะลัง ซึ่งเป็นท่าเรือส่งออกสินค้าที่สำคัญของจังหวัดสตูล มีลักษณะเป็นท่าเรือชายฝั่งทำให้เรือขนาดใหญ่เข้าจอดเทียบท่าไม่ได้และทำให้การขนถ่ายสินค้าไม่สะดวก
8. องค์การพัฒนาประมงแห่งมาเลเซีย ได้กำหนดให้ใช้ถังพลาสติกที่ผลิตในมาเลเซียเท่านั้นบรรจุปลานำเข้าในมาเลเซียโดยอ้างว่าเพื่อความสะดวกในการขนย้าย และสามารถใช้เครื่องมือตรวจสอบอาวุธที่อาจซุกซ่อนมาเพื่อความมั่นคงปลอดภัย ทำให้ส่งผลกระทบต่อ การส่งออกสินค้าปลาของไทย
9. เส้นทางขนส่งทางบก เส้นทางในเขตแดนของมาเลเซียเป็นเนินเขาสูงชันคับแคบคดเคี้ยวไม่ค่อยเป็นที่นิยมในการขนส่งลำเลียงสินค้าเพื่อการส่งออก

- รถบรรทุกขนาดใหญ่ไม่สามารถใช้เส้นทางนี้ได้ (สายควนสะตอ-วังประจัน จังหวัดสตูล)
10. ปัญหาที่เกิดจากตัวเจ้าหน้าที่มาเลเซียเป็นส่วนใหญ่ อาทิเช่น การขนส่งสินค้าประเภทสัตว์น้ำแช่แข็ง ผัก ผลไม้และไอศกรีม พ้อค้าไทยมักจะประสบกับปัญหาสินค้าสูญหายระหว่างทางเมื่อไปถึงปลายทางสินค้ามีจำนวนไม่ครบ ซึ่งสาเหตุหนึ่งเนื่องมาจากการที่เจ้าหน้าที่มาเลเซียเปิดออกแจกจ่าย โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ส่งต้นทางคือพ้อค้าไทย หรือจากผู้รับปลายทาง
 11. ปัญหาการเลือกปฏิบัติในลักษณะไม่เป็นธรรมเป็นการกีดกันทางการค้า เช่น กรณีที่มาเลเซียเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการนำเข้าสินค้าประมง 100 กก. เก็บ 5 ริงกิตทุกรายที่มาจากประเทศไทย โดยหน่วยงาน ราชการที่มีชื่อเรียกว่า มายู อิตัม ส่วนการนำเข้าอาหารทะเลจากสิงคโปร์ผ่านด่านยะโฮร์จะไม่มีกรเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษ แต่การนำเข้าจากไทยจะเรียกเก็บซึ่งการกระทำดังกล่าวถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติ
 12. ปัญหาเรื่องการขนส่งสินค้านำเข้าเสียผ่านแดนมาเลเซียไปสิงคโปร์ซึ่งภายใต้ความตกลงการขนส่งสินค้านำเข้าเสียผ่านแดนมาเลเซียไปสิงคโปร์กำหนดให้ใช้รถขนส่งสินค้าของไทยและของมาเลเซียตามที่ระบุไว้ในความตกลงนั้น ในทางปฏิบัติรถขนส่งมาเลเซียสามารถขนส่งสินค้าลงที่มาเลเซียได้แต่รถขนส่งของไทยจะขนส่งสินค้าลงได้เฉพาะปลายทางที่สิงคโปร์เท่านั้นจึงทำให้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ใช้รถขนส่งของมาเลเซียแทนที่จะใช้รถขนส่งของไทยทำให้ไทยต้องเสียรายได้ส่วนนี้ นอกจากนี้การที่มาเลเซียขอเพิ่มบริษัทรถขนส่งแล้วมาวิ่งทับเส้นทางเดียวกับไทย เท่ากับเป็นคู่แข่งไทย
 13. ในการออกหนังสือรับรองแหล่งกำเนิดสินค้าของกระทรวงพาณิชย์จะต้องไปออกที่หาดใหญ่คั้งนั้นเพื่อความสะดวกรวดเร็วจึงขอให้พิจารณาให้หน่วยงานอื่น เช่น ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือหอการค้าจังหวัดเป็นผู้ที่สามารถออกหนังสือรับรองดังกล่าวได้
 14. ปัญหาการค้าชายเขาที่ด่านปาดังเบซาร์ อันเนื่องมาจากการที่มาเลเซียปิดช่องทางชาวแดนการเดินทางเข้ามาฝั่งไทยจะกระทำได้เฉพาะผ่านทางด่าน(ช่องทางปกติ) ซึ่งอยู่ห่างจากบริเวณตลาดที่มีการค้าขายประมาณ 1-2 กิโลเมตร จึงเกิดปัญหาในเรื่องความไม่สะดวกและเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในกรณีที่จะต้องใช้บริการรถรับจ้างหรือรถจักรยานยนต์ ซึ่งต่อมาได้มีความตกลงที่จะสร้างสะพานข้ามฝั่งไทยและมาเลเซีย ณ บริเวณชายแดนเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ผู้สัญจรและผู้ที่ทำ

- การค้าบริเวณชายแดน โดยต่างฝ่ายรับไปดำเนินการแต่ยังไม่มีความคืบหน้าในเรื่องการสร้างสะพานดังกล่าว เนื่องจากยังไม่สามารถตกลงกันได้ ในรายละเอียด
15. มาเลเซียห้ามนำเข้าลำไยที่มีสารฆ่าเชื้อโรคโคคาอิลไลต์ตกค้างจากไทย ซึ่งปกติตามมาตรฐาน (CODEX) กำหนดให้มีตกค้างได้ไม่เกิน 30ppm สำหรับสิ่งคปรียอมรับให้มีสารตกค้างที่เปลือกได้ แต่ห้ามมีตกค้างในเนื้อ จากข้อห้ามของมาเลเซียดังกล่าว จึงเข้าลักษณะเป็นการกีดกันทางการค้า
 16. ในการขนส่งสินค้าผักและผลไม้ไปมาเลเซียหรือผ่านแดนมาเลเซีย ห้ามไม่ให้ใช้ลังไม้บรรจุสินค้าแต่กำหนดให้ใช้ตู้คอนเทนเนอร์ในการบรรจุสินค้า เช่น ทูเรียน โดยอ้างว่าเพื่อเป็นการสะดวกต่อการตรวจกักกันโรคพืช ทำให้ผู้ส่งออกไทยต้องเสียค่าใช้จ่ายในการขนส่งเพิ่มมากขึ้นและในช่วงฤดูกาลทูเรียนตู้คอนเทนเนอร์ของบริษัท ร.ส.พ. จะมีไม่เพียงพอต่อความต้องการ

5.2.4 ภาคการลงทุนและการจ้างงาน

• ข้อจำกัด / ปัญหาทั่วไป

ข้อจำกัดในการประมาณความต้องการแรงงานและการพัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดสงขลา ได้แก่

1. ไม่มีระบบข่าวสารข้อมูลด้านตลาดแรงงานและกำลังคนที่ชัดเจน ซึ่งต้องมีการสำรวจกำลังคนอย่างมีระบบ รวมทั้งการวางมาตรการกำหนดขนาดของแรงงานในแต่ละสาขาของการพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่าย
2. ความชัดเจนในการพัฒนาทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นจำเป็นต้องสอดคล้องประสานในทิศทางที่เกื้อหนุนกัน
3. ความเข้าใจและความสามารถในการวางรทงเศรษฐกิจของแต่ละสาขาในพื้นที่ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ซึ่งจะมีส่วนสำคัญในการจัดวางลำดับการเร่งรัดพัฒนาฝีมือแรงงานในแต่ละช่วงได้
4. การขาดงบประมาณของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการอบรม พัฒนาคคน เข้าสู่ตลาดแรงงาน

• ข้อจำกัดของตลาดแรงงานและกำลังคนจังหวัดสงขลา

1. มีความต้องการแรงงานที่มีคุณภาพมากกว่าปริมาณ

2. การขาดแคลนแรงงานมีฝีมือและไร้ฝีมือ เช่น ในอุตสาหกรรมประมง และอุตสาหกรรมเกษตรเพื่อการส่งออก
3. การเคลื่อนย้ายแรงงานภาคเกษตรสู่ภาคอุตสาหกรรมมากขึ้นซึ่งมีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิต
4. การขาดแคลนแรงงานระดับกลางในบางสาขา (ปวช. ปวส. และปวท.) เช่น สาขาช่างเครื่องมือกล ช่างปรับและประกอบเครื่องจักร ช่างทำแบบพิมพ์ และช่างที่มีฝีมือและประสบการณ์
5. มีแนวโน้มการขาดแคลนแรงงานระดับสูงเพื่อรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมและบริการ
6. แรงงานส่วนใหญ่ในปัจจุบันเป็นแรงงานที่มีการศึกษาดำและไร้ฝีมืออันไม่สามารถสนองความต้องการของตลาดแรงงานซึ่งเกิดขึ้นตามนโยบายเขตเศรษฐกิจพิเศษได้
7. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาฝีมือแรงงานยังไม่เพียงพอในการพัฒนาฝีมือแรงงาน
8. สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษายังไม่สามารถรองรับความต้องการการเข้าศึกษาของคนในพื้นที่อันเป็นข้อจำกัดในการพัฒนาฝีมือแรงงานในระดับสูง
9. นโยบายและกระบวนการบริหารของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและพัฒนาฝีมือแรงงานยังไม่ชัดเจนและไม่เป็นแนวทางเดียวกัน
10. บุคลากรในสถานศึกษาเอกชนบางกลุ่มยังขาดมาตรฐานซึ่งทำให้การผลิตนักเรียนไม่ได้มาตรฐาน
11. การขาดงบประมาณของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการอบรม พัฒนาคณะ เข้าสู่ตลาดแรงงาน

5.3 แนวทางปฏิบัติ

5.3.1 ภาคเกษตร

เพื่อให้ปัญหา / ข้อจำกัดด้านการเกษตรได้รับการแก้ไข อันจะทำให้ประชาชนในจังหวัดสงขลามีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น จังหวัดสงขลาควรมีแนวปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหา/ ข้อจำกัด ดังนี้

- **แนวปฏิบัติในการแก้ไขปัญหาการลักลอบนำเข้าน้ำมันปาล์มจากต่างประเทศ**
 1. ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องควรทำการปรามปรามอย่างเข้มงวด
 2. รณรงค์เปลี่ยนทัศนคติของผู้บริโภคบางกลุ่มที่คิดว่าน้ำมันปาล์มนำเข้ามีคุณภาพดีกว่าน้ำมันปาล์มที่ผลิตได้ภายในประเทศ

- **แนวปฏิบัติในการแก้ปัญหาปัญหาความขัดแย้งระหว่างผู้ประกอบการประมงพื้นบ้าน**
 1. ประกาศห้ามผู้ประกอบการประมงผิดประเภทในเขตพื้นที่จำเพาะ
 2. ประกาศห้ามใช้เครื่องมืออวนที่ใช้ประกอบเครื่องกำเนิดไฟฟ้า(เครื่องปั่นไฟ) ทำการประมงในท้องที่จังหวัดสงขลา โดยมีเงื่อนไขว่าห้ามมิให้บุคคลใดใช้เครื่องมือ อวนซ้อน อวนยก และอวนครอบ ใช้กับเครื่องกำเนิดไฟฟ้าทำการประมงปลากระดักในทะเลหรืออ่าวในท้องที่จังหวัดสงขลาโดยเด็ดขาดและให้ทำการจับกุมผู้ฝ่าฝืนอย่างจริงจัง
 3. ขอรับการสนับสนุนเงินทุนกู้ยืมจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ผู้ประกอบการประมงพื้นบ้านที่เกี่ยวข้องกับการประมงปลากระดักกู้ยืมนำไปลงทุนเพื่อประกอบการประมงใหม่
 4. จัดหางานให้กับผู้ประกอบการเกี่ยวกับปลากระดัก
 5. ฝึกอบรมให้ความรู้ในการประกอบการประมงเชิงอนุรักษ์แก่ชาวประมง
 6. ขอให้ส่วนกลาง โดยเฉพาะคณะกรรมการนโยบายประมงแห่งชาติออกกฎหมายหรือประกาศเกี่ยวกับการประมงปลากระดักเพื่อให้มีผลบังคับใช้อย่างจริงจังและครอบคลุมทุกพื้นที่

- **แนวปฏิบัติในการการแก้ไขปัญหาหนี้สินของเกษตรกรผู้เลี้ยงกุ้งหูลาดำอำเภอรโนด**
 1. อำเภอรโนดได้แต่งตั้งคณะทำงานซึ่งประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ตัวแทนเกษตรกรและผู้แทนธนาคารเอเซียเพื่อกำหนดมาตรการแก้ปัญหาและให้การช่วยเหลือ
 2. ให้เกษตรกรซึ่งเป็นลูกหนี้ธนาคารเอเซียแต่งตั้งตัวแทนเพื่อทำการเจรจากับธนาคารเอเซียในเรื่องหนี้สิน
 3. รัฐบาลโดยนายกรัฐมนตรีได้มอบหมายให้รองเลขาธิการนายกรัฐมนตรีฝ่ายการเมือง (นายอำนาจ ปะดิเส) แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาแก้ไขปัญหา และได้มอบหมายให้ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร จำกัด (ธกส.) รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสภาพหนี้ของลูกหนี้แต่ละรายเพื่อนำไปวิเคราะห์แล้วประมวลผลนำเสนอคณะกรรมการพิจารณาดำเนินการต่อไป

● **แนวปฏิบัติในการแก้ไขปัญหาการประกอบอาชีพท่องเที่ยวในบริเวณร่อนน้ำทะเลสาบสงขลา**

1. แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาแก้ไขปัญหา
2. ประชุมผู้ประกอบการอาชีพท่องเที่ยวเพื่อกำหนดแนวทางในการแก้ไขปัญหา ร่วมกัน
3. จัดหาที่ทำกินและเงินทุนเพื่อส่งเสริมอาชีพใหม่ให้กับราษฎรที่ได้รับผลกระทบ เมื่อมีการรื้อถอนท่องเที่ยว
4. อพยพชาวประมงที่ประกอบอาชีพท่องเที่ยวไปอยู่ที่แห่งใหม่ที่ราชการจัดไว้ให้
5. กำกับดูแลไม่ให้มีการเพิ่มจำนวนท่องเที่ยวและทำการรื้อถอนท่องเที่ยวที่มีอยู่

5.3.2 ภาคอุตสาหกรรม

ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา มีการลงทุนภาคอุตสาหกรรมค่อนข้างสูงในพื้นที่จังหวัดสงขลา โดยเฉพาะตามแนวเส้นทางหาดใหญ่-สะเดา โดยมีจำนวนโครงการลงทุนที่ขอส่งเสริมการลงทุนโดยเฉลี่ยปีละ 40-50 โครงการ เงินลงทุนเฉลี่ยประมาณปีละ 5,000 ล้านบาท ดังนั้นแนวทางปฏิบัติทางด้านอุตสาหกรรมที่เหมาะสมต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา มีดังนี้

1. พัฒนาบริเวณชายแดนไทย-มาเลเซียให้มีการคมนาคมที่สะดวกในการขนย้ายสินค้าจากโรงงานอุตสาหกรรมและการขนส่งวัตถุดิบเพื่อป้อนสู่โรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดสงขลา ให้มีความสะดวกขึ้น
2. พัฒนาเขตประกอบอุตสาหกรรมให้เป็นเขตปลอดมลพิษตาม พรบ.การนิคมอุตสาหกรรม และ พรบ.กรมโรงงานอุตสาหกรรม
3. ปรับปรุงท่าเรือสงขลา ในด้านการรองรับปริมาณสินค้าทั้งเข้าและออกจากโรงงานอุตสาหกรรมอย่างเพียงพอ
4. ปรับปรุงนิคมอุตสาหกรรมที่ฉลุง ให้สามารถรองรับการลงทุนอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอุตสาหกรรมอาหารทะเลแปรรูปและยางพาราครบวงจร
5. ในเรื่องของอุตสาหกรรมการแปรรูปยางพาราอย่างครบวงจรนั้น เพื่อเป็นการเพิ่มมูลค่ายางพาราและแก้ไขปัญหาราคายางพาราคงต่ำ โดยปรับปรุงเขตนิคมอุตสาหกรรมฉลุงที่มีความพร้อมของพื้นที่และสามารถพัฒนาได้อย่างรวดเร็วใน

- พื้นที่ประมาณ 1,100 ไร่ ให้เป็นเขตอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางพาราครบวงจร รวมทั้งการคลังสินค้าและสถานีขนส่งของภาคใต้
- ส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรมระหว่างประเทศไทยกับมาเลเซียมากขึ้นและปรับปรุงอุตสาหกรรมให้เข้ากับสถานการณ์ เช่น อุตสาหกรรมอาหารฮาลาลที่ใช้วัตถุดิบพิเศษเฉพาะสำหรับประชาชนที่นับถือศาสนาอิสลาม
 - กำหนดมาตรฐานการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมอย่างเคร่งครัด ตามแนวพื้นที่เศรษฐกิจป็นัง-สงขลา-ปัตตานี โดยประสานมาตรการทางกฎหมายเข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติภายใต้ พรบ.สิ่งแวดล้อม พรบ.ควบคุมมลพิษ พรบ.กรมโรงงานอุตสาหกรรม และพรบ.การนิคมอุตสาหกรรม
 - ปัจจุบันมีปัญหาความเสื่อมโทรมและดินเงินของพื้นที่ทะเลสาบและร่องน้ำ นอกจากนี้ยังมีเครื่องมือทำการประมงระเกะระกะขาดการจัดระเบียบเป็นอุปสรรคต่อการสัญจรทางน้ำ จึงควรเร่งรัดจัดทำแผนปฏิบัติการแก้ไขปัญหาเชิงนิเวศวิทยาอย่างเป็นระบบ รวมทั้งการขุดลอกร่องน้ำ จัดระเบียบทำการประมงให้การสัญจรทางเรือมีความสะดวกขึ้นและรักษาสภาพแวดล้อมให้สะอาดรวมทั้งกลิ่นไม่ให้รบกวนชุมชนรอบด้าน

5.3.3 ภาคการค้าและการบริการ

เพื่อให้การค้าและการบริการของจังหวัดสงขลาดำเนินไปด้วยดีมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดจังหวัดสงขลาได้มีแนวปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหา / ข้อจำกัด ดังนี้

- เจรจาให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบสินค้าประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ทั้ง 2 ประเทศ ทำการตรวจสอบ โดยไม่ต้องมีการขนถ่ายเปลี่ยนรถบรรทุกทั้งนี้ฝ่ายไทยก็ต้องเข้มงวดกับผู้ประกอบการขนส่งสินค้าของไทยให้ปฏิบัติตามกฎหมายของประเทศมาเลเซียโดยเคร่งครัดด้วย
- เจรจากับประเทศมาเลเซียขอให้ใช้มาตรการผ่อนปรนและลดอัตราภาษีสำหรับสินค้าจากประเทศไทย เพราะเป็นสมาชิกภาคีอาเซียนด้วยกัน
- อย่างไรก็ตามเนื่องจากภาวะการค้าของโลกจะมีการแข่งขันและกีดกันทางการค้ากันมากขึ้นเพราะฉะนั้นผู้ผลิตและผู้ส่งสินค้าของไทยจำเป็นต้องมีการปรับตัวในการลดต้นทุนในหารผลิตและพัฒนาคุณภาพของสินค้าให้ตรงตามความต้องการของตลาด รวมทั้งการเจาะแสวงหาตลาดใหม่ๆเพิ่มขึ้นด้วย

4. ควรจัดให้มีการศึกษาโอกาสและช่องทางขยายการค้าและความร่วมมือการค้าบริเวณชายแดนและการค้าระหว่างประเทศตลอดจนการลดข้อจำกัดและปัญหาอุปสรรคเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ภาคเอกชนในการขนส่งวัตถุดิบผ่านเขตแดนระหว่างกัน
5. พิจารณาลดขั้นตอนการปฏิบัติ เช่น การขออนุญาตส่งสินค้าเข้าออก การตั้งด่านศุลกากรด่านตรวจคนเข้าเมือง ขั้นตอนการส่งสินค้าผ่านแดนระหว่างประเทศเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะพิธีการศุลกากรให้มีการนำระบบการตรวจปล่อย ณ จุดเดียวมาใช้
6. ส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชนโดยการพิจารณาความเป็นไปได้ในการพิจารณาเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำเพื่อการส่งออกบริเวณชายแดนเพื่อเสริมสภาพคล่องของธุรกิจบริเวณชายแดนและระหว่างประเทศ
7. ผู้ส่งออกอาหารทะเลของไทยขอให้ภาครัฐบาล โดยเฉพาะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการออกใบรับรองมาตรฐานสินค้า เช่น กรมประมง กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาได้มีการพิจารณาทบทวนมาตรการตรวจสอบประเภทสารตกค้างและระดับสารตกค้างที่อนุญาตให้มีได้ให้ทันสมัยตามมาตรฐานสากลอยู่เสมอ

5.3.4 ภาคการลงทุนและการจ้างงาน

แนวทางการแก้ไขปัญหาคือความต้องการแรงงานและกำลังคนของจังหวัดสงขลามีดังนี้

1. เนื่องจากความต้องการแรงงานและกำลังคนมีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาวะการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในอนาคตซึ่งการเคลื่อนย้ายแรงงานมีแนวโน้มจะย้ายจากภาคเกษตรกรรมสู่ภาคอุตสาหกรรมและบริการซึ่งมีการลงทุนสูงขึ้น จึงต้องมีการกำหนดนโยบายในการพัฒนาที่ชัดเจนเพื่อให้สถานประกอบการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถดำเนินการอย่างสอดคล้องกันนโยบาย
2. การกำหนดทิศทางการพัฒนาฝีมือแรงงานหรือกำลังคนให้ตรงกับสาขาที่ขาดแคลน และสามารถเข้าสู่การปฏิบัติงานได้จริง
3. หน่วยงาน/สถาบันที่เกี่ยวข้องต้องสร้างศักยภาพในการพัฒนาคนเพื่อเข้าสู่ตลาดแรงงานที่ขาดแคลน
4. สร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านอย่างเป็นทางการในรูปแบบในการพัฒนาแรงงาน โดยเฉพาะแรงงานอพยพเพื่อนำไปสู่การสร้างสวัสดิการแรงงานให้มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล

5. การสนับสนุนจากภาครัฐในด้านทรัพยากรมนุษย์อย่างจริงจังและเป็นรูปธรรม เช่น การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาตามที่ตลาดแรงงานมีความต้องการ และทักษะในการทำงานเฉพาะด้าน
6. การสร้างเครือข่ายมุสลิมให้เป็นประโยชน์ในทางการค้าการลงทุนและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อเปิดทางสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน